

Chương 2

Chim Tương Tư⁽¹⁾

Hôm sau là thứ bảy, Thuận Khiết vốn định ngủ cả ngày nhưng mười giờ sáng đã bị điện thoại của Lisa đánh thức. Cô hận đến mức nghiến răng nghiến lợi: “Mình sẽ đoạn tình đoạn nghĩa với cậu, đến chết cũng không gặp mặt!”.

Lisa cũng vô cùng ám ức, khóc lóc kể lể: “Tình hình khẩn cấp, Tiêu Úc Sơn sắp đi Nhật. Quản lí của anh ta bảo mình hôm nay phỏng vấn luôn”.

“Chẳng phải cậu mong chờ ngày này đã lâu rồi sao, hơn nữa cậu đã chuẩn bị đầy đủ như vậy, hiểu rõ anh ta như lòng bàn tay, vậy thì còn gì phải lo lắng nữa?”. Thuận Khiết vừa ngáp vừa an ủi cô.

“Nhưng kế hoạch không theo kịp tình hình, mình đã hẹn với nhiếp ảnh gia thứ sáu tuần sau. Cậu biết đấy những nhiếp ảnh gia như David đều phải hẹn trước...”.

“Bây giờ cậu cần một tay nhiếp ảnh, mình cũng lực bất tòng tâm”.

“Mình muốn cậu nhanh chóng tìm giúp mình một người. Đồng nghiệp với nhau mà, mình cũng đã từng giúp cậu. Cậu biết là lần phỏng vấn này có ý nghĩa với mình như thế nào, nhất định không được làm hỏng đấy!”.

“...”

“Thôi được rồi, bây giờ mình phải đến khách sạn gặp anh ấy, cậu nhanh chóng đi tìm nhiếp ảnh gia đi”.

“...”

Thuận Khiết không biết làm thế nào, vừa mở danh bạ điện thoại, vừa mở tủ tìm quần áo.

Năm phút sau, cô lao xuống dưới bắt taxi với mái tóc ướt sũng.

Vừa ngồi vào xe cô đã bắt đầu gọi điện đi khắp nơi. Bây giờ, những nhiếp ảnh gia hơi có một chút danh tiếng đều phải hẹn trước. Cô gọi điện cho David, ông ta không có mặt trong thành phố.

Nửa tiếng sau cô đến khách sạn Thời Quang, gọi điện thoại cho Lisa thì không liên lạc được. Có lẽ là gặp Tiêu Úc Sơn, để tránh ảnh hưởng đến cuộc phỏng vấn nên đã tắt máy, tỏ ý tôn trọng đối phương.

Cô ngồi xuống chiếc ghế sofa trong đại sảnh, tiếp tục gọi điện, gọi cho từng nhiếp ảnh gia mà cô biết. Nhưng hoặc là họ không mở máy, hoặc là chuyển sang hộp thư thoại, đều là trợ lí nghe máy, giọng điệu kiêu căng nói với cô rằng đã kín hết lịch trong vòng một tháng.

Cô lại gọi cho bạn bè thân quen, nhờ họ giới thiệu, liên lạc giúp.

Gọi xong cuộc điện thoại cuối cùng, cô gấp điện thoại, ngồi dựa vào chiếc ghế sofa mềm mại, day huyệt Thái Dương. Mới sáng ra đã phải lao lực như thế, rất cần một cốc nước nóng.

Sau đó, giống như có phép thuật, một cốc cafe thơm nồng xuất hiện trước mắt cô.

Phục vụ mỉm cười thân thiện: “Thưa cô, cafe của cô”.

Cô ngạc nhiên nhìn anh ta: “Anh nhầm rồi, tôi không gọi cafe...”.

“Là anh Phong gọi cho cô”. Phục vụ đặt cốc cafe xuống, đưa tay chỉ về phía sau.

Thuần Khiết hướng mắt nhìn theo thì thấy một anh chàng mặc áo trắng quần đen, đi dép lê, thong thả bước lại. Khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười rục rờ như gió xuân.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi”.

“Đúng vậy, thật trùng hợp, cảm ơn cốc cafe của anh!”. Cô mỉm cười và nói, sau đó nâng cốc cafe nhấp một ngụm, trong lòng cảm thấy rất ngạc nhiên: Cho dù anh ta sống trong khách sạn Thời Quang, nhưng liên tiếp hai ngày gặp mặt cũng không tránh khỏi quá trùng hợp.

Anh ta ngồi xuống bên cạnh cô với một tư thế có chút tùy tiện nhưng lại rất tự nhiên.

Thuần Khiết lập tức bị lôi cuốn bởi hương thơm mát nhẹ, không biết là loại nước hoa gì toát ra từ anh ta. Cô đặt cốc cafe xuống, không nghĩ ra nên nói gì, liền hỏi: “Tên của anh là ba chữ nào?”.

“Phong trong xuân phong (gió xuân), Bính trong bính trú (sáng ngời), còn Thần...”. Anh vờ ra vẻ suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cho tôi mượn điện thoại của cô. Tôi sẽ viết ra cho cô xem...”.

Quả nhiên Thuần Khiết đưa điện thoại cho anh ta.

Anh ta cầm điện thoại rồi bấm bấm một lúc. Khi anh ta trả điện thoại cho cô, trên màn hình không những có ba chữ Phong Bính Thần mà còn có thêm một dãy số.

Thuần Khiết không kìm được bật cười.

Phong Bính Thần mỉm cười và hỏi: “Tôi thấy cô gọi điện thoại không ngừng, có chuyện gì sao?”.

Nói đến chuyện này, Thuần Khiết không khỏi thở dài.

“Hôm nay tôi phải tìm được một nhiếp ảnh gia, nhưng hình như giới nhiếp ảnh trong thành phố đều bận công”.

“Có lẽ tôi có thể giúp được”. Anh ta mỉm cười.

“Thật không?”.

“Tôi quen một nhiếp ảnh gia. Đúng lúc thời gian này anh ta rảnh rồi”.

Thuần Khiết mỉm cười ngượng ngùng rồi nói: “Tôi cần một nhiếp ảnh gia có danh tiếng một chút”.

Phong Bính Thần khẽ nhú mào, khẽ lẩm nhảm: “Hình như anh ta cũng có một chút danh tiếng thì phải?”.

“Là ai vậy?”. Thuần Khiết vội hỏi.

“Anh ta tên là Steven Fong. Tôi không biết cô đã từng nghe nói chưa...”.

“Steven Fong?”. Thuần Khiết ngạc nhiên thốt lên: “Trời ơi! Thế mà anh nói anh ta chỉ có một chút danh tiếng?”.

“...” Phong Bính Thần mỉm cười không nói gì.

“Không phải anh nói đùa đấy chứ?”. Thuần Khiết lại tỏ vẻ nghi ngờ.

“Dĩ nhiên là không”.

“Nhưng chẳng phải anh ta đang ở châu Âu sao?”.

“Gần đây anh ta muốn chụp ảnh áo cưới nên đã về nước rồi”.

Thuần Khiết vui mừng nói: “Thế thì quá tốt rồi. Nếu có thể mời được anh ta thì thật vinh dự cho chúng tôi quá. Vậy nhờ anh lập tức liên hệ giúp...”. Nói rồi bỗng nhiên cô dừng lại. Bởi vì cô nghĩ ra một vấn đề rất nghiêm trọng, đó chính là tiền. Steven Fong là một trong những nhiếp ảnh gia đắt giá nhất trong giới thời trang. Chút tiền tạm ứng nhỏ của họ không thể chi trả nổi.

Phong Bính Thần nhìn vẻ mặt của cô rồi hỏi: “Sao vậy?”.

Thuần Khiết mỉm cười gượng gạo, khó xử nói: “À, nghe nói anh ta ra giá rất đắt, e rằng chúng tôi...”.

“Chuyện này dễ thôi”. Phong Bính Thần bật cười: “Tôi nghĩ nể mặt tôi, anh ta sẽ tính rẻ một chút”.

“Thế thì cảm ơn anh quá”.

“Cô ngồi đây một lúc để tôi đi gọi điện thoại cho anh ta”.

Nói rồi anh ta đứng dậy đi đến trước quầy bar gọi điện thoại.

Thuần Khiết thở phào, ngắm nhìn anh ta kĩ hơn.

Dáng người cao ráo, thanh tú, mái tóc xoăn dày và bóng mượt, ăn mặc đơn giản, tùy tiện. Lời nói cử chỉ đều toát lên khí chất thư thái mà chỉ có quý tộc mới có. Là biên tập tạp chí thời trang, cô biết rất rõ các loại nhãn hiệu thời trang nhưng lại không nhận ra anh ta mặc nhãn hiệu nào.

Đây là một người đàn ông bí ẩn, hơn nữa nói năng nho nhã, phong độ tuyệt vời.

Lúc ấy, Phong Bính Thần quay người lại ra hiệu ok với cô. Thuần Khiết vội vàng mỉm cười đáp lại.

Sau đó anh ta quay lại và nói: “Được rồi, anh ta đã nhận lời giúp, lát sẽ xuống”.

Thuần Khiết sửng người: “Anh ta cũng ở trong khách sạn Thời Quang sao?”.

Phong Bính Thần mỉm cười hỏi lại: “Trong thành phố Thánh Anh còn có khách sạn nào tốt hơn khách sạn Thời Quang sao?”.

Thuần Khiết lại ngượng ngùng, nâng cốc cafe uống một ngụm, điều chỉnh lại tâm trạng có đôi chút hỗn loạn rồi mới nói: “Anh giúp tôi nhiều như vậy, thật không biết phải cảm ơn anh thế nào?”.

“Thế thì tôi phải nghĩ thật kĩ mới được”. Anh ta kéo dài giọng nói, tinh nghịch nháy mắt với cô. Anh ta có một đôi mắt rất sâu và đẹp. Thuần Khiết nhìn mà thấy lòng xốn xang, vội vàng uống một ngụm cafe. Nhưng lại thấy anh ta thư thả nói: “Thế thì đáp lại bằng thân mình vậy”.

Thuần Khiết nghe vậy, cafe mắc trong cổ họng, ho sặc sụa. Cafe trong cốc cũng bắn ra ngoài.

Phong Bính Thần vội vàng rút giấy ăn trên bàn lau cho cô.

Cô vội vàng xua tay, xấu hổ đến nỗi chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống. Cô ho không ngừng, hai má ửng đỏ, người và tóc toát ra hương thơm nhẹ nhẹ. Đợi đến khi cô bớt ho, Phong Bính Thần mới nói: “Đùa thôi, cô đừng để ý”.

Thuần Khiết không kìm được lườm anh ta nhưng lại không thể tính toán với anh ta, đành phải nhìn sang chỗ khác.

Cô ho rất nhiều, đôi mắt vốn đã ngời sáng càng trở nên trong hơn. Ánh nhìn rất gợi cảm, Phong Bính Thần không khỏi xôn xang, mỉm cười nói: “Thế thì mời tôi ăn cơm cũng được”.

“Tôi sợ mình bị ghen”.

“Thế thì hãy dùng cách cảm ơn của Jenny đi. Tôi sẽ vui vẻ tiếp nhận”.

“...”. Thuần Khiết không biết nói gì bèn chuyển chủ đề: “Đúng rồi Eva đâu? Chẳng phải anh đi cùng cô ấy sao?”.

“Rốt cuộc là điều gì khiến cô nghĩ rằng tôi đi cùng cô ta chứ không phải cô ta đi cùng tôi?”. Phong Bính Thần mỉm cười hỏi lại.

Thuần Khiết khẽ nghiêng rặng, cảm thấy anh chàng này thật khó ứng phó. Nhưng ngoài mặt thì rất thản nhiên, mỉm cười nói: “Có lẽ là bởi anh tỏ ra rất phong độ, rất giống vị thần hộ mệnh ân cần, vì thế mới cho tôi cảm giác như thế. Nếu không phải thì xin hãy thứ lỗi cho sự mạo muội của tôi!”.

Câu nói này vừa nâng anh ta lên nhưng đồng thời cũng giải thoát cho cô.

Phong Bính Thần không nói gì nhưng đôi mắt đẹp ẩn chứa nét vui tươi.

Im lặng một lúc, anh ta lại nói: “Hay là tôi gọi bữa sáng cho cô vừa ăn vừa đợi?”.

Vì sự quan tâm quá mức của anh ta nên Thuần Khiết cảm thấy có chút bất an, vội vàng nói: “Không cần đâu. Tôi phải gọi điện nói với họ đã tìm được nhiếp ảnh gia”. Nói rồi cô vừa mở điện thoại tìm số điện thoại vừa ngẩng đầu mỉm cười với anh ta: “Tôi đoán họ nghe thấy tên Steven Fong, không biết chừng sẽ kích động tới mức ngắt đi”.

Phong Bính Thần thấy cô vui mừng như vậy, không khỏi bĩu môi nói: “Thật hi vọng tôi chính là Steven Fong”.

Anh ta vừa nói dứt lời thì sau lưng đã có một giọng nam trung tiếp lời: “Quá tốt! Chúng ta đổi thân phận đi. Tôi vô cùng khao khát được trải nghiệm cuộc sống của Phong đại thiếu gia”.

Thuần Khiết ngẩng đầu, nhìn thấy một anh chàng phong độ, điển trai. Cô vội vàng ngắt điện thoại nhưng không đợi cô mở miệng, anh ta đã nói trước: “Tôi nghĩ chắc chắn cô là Jenny, đúng không?”.

Thuần Khiết vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, mỉm cười nói: “Đúng vậy, chào anh. Mời được anh là niềm vinh hạnh lớn lao đối với chúng tôi”.

Nói rồi cô giơ tay phải ra, muốn bắt tay với anh ta. Nào ngờ anh ta lại cầm tay cô, nhẹ nhàng lật lại, đặt một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn chạm nước lên tay cô.

Thuần Khiết quá bất ngờ, không khỏi sững sờ.

Nhưng câu nói tiếp theo của anh ta lại làm cô ngỡ ngàng.

Anh ta nói: “Phong đại thiếu gia không tiếc hi sinh giấc ngủ của tôi để lấy lòng cô Jenny. Tôi nghĩ đối với anh ta mà nói chắc chắn cô là một người vô cùng đặc biệt. Trên thế giới này, những người phụ nữ có thể sai khiến Phong đại thiếu gia gần như đã tuyệt chủng rồi...”.

“Quân Hạo!”. Phong Bính Thần lên tiếng ngắt lời anh ta: “Cậu đừng có đùa nữa!”.

Anh ta làm mặt xấu với Thuần Khiết: “Cô thấy rồi đấy...”.

Thuần Khiết chỉ có thể mỉm cười: “Anh thật hài hước, anh Steven”.

“Cứ gọi tôi là Quân Hạo, Phương Quân Hạo”. Nói rồi anh ta ngồi xuống chiếc sofa đối diện, búng tay gọi phục vụ: “Cafe!”. Sau đó quay sang phía Thuần Khiết: “Vậy cô Jenny làm việc cho tạp chí nào?”.

Thuần Khiết mỉm cười, lấy danh thiếp trong túi xách đưa cho anh ta.

Xem xong, Phương Quân Hạo không kìm được bật cười: “Cô tên là Chân Thuần Khiết?!”.

Nghe thấy ba chữ ấy, Phong Bính Thần cũng không kìm được nhếch môi cười.

Thuần Khiết không biết làm thế nào, cố tình nghiêm mặt, bình tĩnh nói: “Tên cũng như thân thể, da thịt, đều là do bố mẹ ban tặng. Xin đừng cười nhạo”.

Phương Quân Hạo vẫn khó lòng kiềm chế, vội vàng gạt đầu và nói: “Đây là một cái tên rất hay”.

“Cảm ơn. Tôi cũng thấy đây là một cái tên hay, chỉ có điều tiêu chuẩn thẩm mỹ của rất nhiều người quá hẹp”. Thuần Khiết mỉm cười nói: “Xin lỗi, tôi phải đi gọi điện thoại”.

Cô đứng dậy đi sang một bên, gọi vào số điện thoại mà lúc nãy mình chưa nhân nút gọi.

Đợi cô gọi điện xong, phục vụ đã chuẩn bị cho họ ba cốc cafe.

Phuong Quân Hạo hỏi nội dung chụp ảnh. Cô liền nói qua về tình hình Tiêu Úc Sơn.

Phong Bình Thần nói xen vào: “Tiêu Úc Sơn rất hot sao? Sao tôi chưa từng nghe nói tới...”.

Thuần Khiết sững người.

Phuong Quân Hạo bật cười rồi nói: “Anh ta là nam giới. Cậu không biết là rất bình thường”.

Lời nói bóng gió, không cần nói ra cũng hiểu. Thuần Khiết lại thấy lúng túng.

Phong Bình Thần chau mày lườm anh ta, học giọng điệu của Thuần Khiết: “Xin đừng cười nhạo”.

Thuần Khiết phì cười, nói qua một chút về Tiêu Úc Sơn.

Cô đang nói thì cuối cùng chính chủ đã lộ diện.

Tiêu Úc Sơn bước ra từ chỗ rẽ thang máy. Anh ta mặc chiếc áo sơ mi màu xám bạc, dáng người cao gầy, để kiêu tóc rối, chiếc kính râm che đi đôi mắt làm cho chiếc mũi trông rất cao. Dưới cằm có một viền râu mờ mờ, làm tăng lên vẻ gợi cảm của một người đàn ông chín chắn.

Sau lưng anh ta còn có một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, béo trắng, đeo kính gọng đen, không biết là trợ lý hay ông bầu. Lisa cũng đi theo sau, hai má đỏ ửng. Nổi xúc động khi được gặp thần tượng mà mình ngưỡng mộ vẫn chưa nguôi đi.

Thuần Khiết đứng dậy đón họ.

Lisa giới thiệu với Tiêu Úc Sơn: “Đây là đồng nghiệp của tôi, cô Chân”.

Anh ta đeo kính râm. Thuần Khiết có thể nhìn thấy rất rõ khuôn mặt của mình qua mặt kính sáng bóng. Cô không biết có phải anh ta đang nhìn mình hay không, càng không biết anh ta có nhận ra mình hay không, nên mỉm cười và nói: “Chào anh Tiêu!”.

Tiêu Úc Sơn im lặng một lúc rồi bỏ kính xuống và nói: “Nhiều năm không gặp, cậu vẫn khỏe chứ?”.

Thuần Khiết sững người.

Những người khác cũng sững sờ.

“Cũng bình thường”. Cô cười.

“Có thời gian cùng đi ăn cơm nhé!”.

“Hả?”. Thuần Khiết có chút ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu: “Được”.

Lisa không thể kìm nén được sự tò mò đang thiêu đốt, liền hỏi: “Hai người quen nhau à?”.

Thuần Khiết đang định trả lời nhưng Tiêu Úc Sơn đã cười và nói: “Chúng tôi là bạn thanh mai trúc mã”.

Thuần Khiết lại sững người. Ngồi cùng bàn cũng có thể gọi là bạn thanh mai trúc mã sao? Thế thì trên thế giới chẳng biết sẽ có bao nhiêu cặp thanh mai trúc mã.

Có điều lúc anh ta cười vẫn thật đẹp.

Quả nhiên Lisa ngạc nhiên đến nỗi trợn mắt há mồm, gườm gườm nhìn Thuần Khiết. Nhìn dáng vẻ ấy giống như chuẩn bị tính sổ với cô vậy. Thuần Khiết vội vàng nói: “Lisa, mình mời được nhiếp ảnh gia nổi tiếng thế giới Steven Fong”.

Nói rồi đưa tay về phía Phương Quân Hạo ở phía sau.

Lisa trợn mắt to hơn, ngạc nhiên thốt lên: “Steven Fong?”.

Thấy vậy, Tiêu Úc Sơn và người đàn ông đeo kính phía sau cũng không khỏi liếc nhìn.

Phương Quân Hạo giơ tay chào họ.

Người đàn ông đeo kính kia lập tức rảo bước lại gần rồi tự giới thiệu bằng tiếng Anh lưu loát: “Tôi tên là Leon, là ông bầu của Tiêu Úc Sơn, rất vui được làm quen với anh”.

Phương Quân Hạo đưa tay bắt tay ông ta. Leon lại quay lại, tỏ ý muốn Tiêu Úc Sơn tới chào hỏi. Anh ta bước tới nhưng lại hướng ánh mắt về phía Phong Bình Thần: “Vị này là...”.

Đây là vấn đề tất cả mọi người có mặt ở đó đều muốn biết.

Bởi vì khí thế của anh ta quá lớn mạnh, cho dù không nói một câu nào, chỉ lặng lẽ đứng đó nhưng lại khiến người ta không thể bỏ qua. Ngay từ khi sinh ra anh ta đã là một người khiến người khác không thể coi nhẹ.

Phương Quân Hạo đang chuẩn bị nói anh ta là bạn mình. Nào ngờ anh ta chủ động giới thiệu: “Tôi họ Phong, bạn của Thuần Khiết”.

Lúc ấy giám đốc bộ phận phòng dẫn theo hai phục vụ, mang bộ máy chụp ảnh quý giá của Phương Quân Hạo xuống.

Vị giám đốc đó bước đến trước mặt anh ta, cung kính nói: “Đại thiếu gia, có cần phái người đi theo không ạ?”.

Phương Quân Hạo xua tay từ chối: “Mang đồ ra xe là được”.

Thuần Khiết khá nhạy cảm. Nghe thấy ba chữ “đại thiếu gia”, chợt nhớ ông chủ của khách sạn Thời Quang họ Phương, không phải anh ta là con trai chủ tịch Phương đấy chứ?

Cô đang suy nghĩ vẩn vơ, bỗng thấy Phương Quân Hạo nhìn về phía mình, nheo mày tỏ ý dò hỏi, liền nói: “Sao vậy?”.

“Chỗ cô có trợ lí chứ?”.

Cô vội vàng gật đầu: “Có, tôi chính là trợ lí”.

Phương Quân Hạo không khỏi bật cười: “Vậy chúng ta đi thôi”.

Thuần Khiết đang định đi, Phong Bính Thần lớn tiếng nhắc nhở cô: “Đừng quên cuộc hẹn của chúng ta”.

Cô nghe mà thấy mặt nóng bừng, không ngoảnh đầu lại.

Tiêu Úc Sơn không kìm được lại nhìn Phong Bính Thần, gật đầu với anh ta rồi bước ra khỏi đại sảnh.

Nhân viên phục vụ của khách sạn đã lái xe đứng chờ trước cửa.

Sau khi họ đi, Phong Bính Thần đi thang máy lên thẳng phòng tầng thượng. Vừa mở cửa phòng đã nhìn thấy một cô gái xinh đẹp trên giường với phần lưng hoàn mỹ không tí vết.

Nhìn thấy một người phụ nữ nằm trên giường của mình nhưng anh không hề cảm thấy ngạc nhiên mà quay người lại, đi đến quầy bar rót một cốc nước, sau đó lại quay lại đứng dựa người vào cửa, đưa cốc nước lên môi khẽ nhấp một

ngụm. Đưa mắt nhìn từ vai đến hông cô ta, sau đó mỉm cười và nói: “Có phải em vào nhầm phòng không?”.

Cô gái nho nhã quay người, không nói gì, nhìn anh bằng đôi mắt hút hồn.

Khuôn mặt cô ta nở nụ cười đầy mê hoặc.

Phong Bính Thần bước vào trong phòng, đặt cốc nước lên tủ, cúi người nhặt bộ váy màu vàng dưới sàn đưa cho cô ta, mỉm cười và nói: “Nếu anh nhớ không nhầm thì em sẽ bay lúc mười hai giờ trưa. Nếu không nhanh thì sẽ không kịp lên máy bay đâu”.

Nụ cười trên môi cô gái vụt tắt.

Ngây người hai giây, cô ta quay người quán chần rồi nhảy xuống giường, lấy bộ váy trong tay anh, giận dữ đi ra ngoài. Nhưng đi được vài bước lại âm ỨC quay lại và hỏi: “Chage, rốt cuộc anh là ai?”.

Phong Bính Thần khẽ nhú mày, cười và nói: “Em vừa gọi anh là Chage”.

Eva kích động nói: “Đúng vậy. Em biết anh tên là Chage, bạn của Steven. Nhưng cũng chỉ như vậy. Anh sống trong căn phòng trên tầng thượng của khách sạn Thời Quang. Em biết rằng không phải ai cũng có thể ở trong căn phòng đó”.

Phong Bính Thần không khỏi bật cười, hỏi lại: “Em quen Steven lâu như vậy rồi, lẽ nào không biết bố cậu ấy là ông chủ của khách sạn Thời Quang sao?”.

“Thật sao?”. Eva vô cùng ngỡ ngàng.

Cô chỉ biết Steven rất có thực lực trong làng nhiếp ảnh, không ngờ gia đình anh ta có thể lực như vậy, phải nói là anh ta đã che giấu quá hoàn hảo. Nhưng suy cho cùng cô là người từng trải, sau một hồi ngạc nhiên lập tức lấy lại bình tĩnh: “Nếu anh và anh ta là bạn, em nghĩ chắc chắn anh còn có thân phận khác?”.

Phong Bính Thần mỉm cười: “Đúng như những gì em nhìn thấy. Anh là một công tử đào hoa được thừa kế một chút tài sản, quen biết vài người giàu có, chen chân vào giới thượng lưu, kết giao với một vài ngôi sao nữ giống như em...”. Anh đưa tay về phía cô: “Người mẫu nổi tiếng thế giới!”.

“Anh không hề có hứng thú với em, đúng không?”.

“Anh tưởng em đến tham dự hoạt động thương mại”.

Eva cười nhạt: “Những hoạt động nhỏ như thế này ngày nào ông bầu của em cũng nhận được mấy chục cuộc điện thoại tương tự. Chẳng qua vì anh muốn đến thành phố Thánh Anh nên em mới nhận lời”.

“Nếu lời nói, cử chỉ của anh khiến em hiểu lầm, vậy thì anh rất xin lỗi”.

“Rõ ràng là em ngộ nhận. Chẳng qua là em gặp một anh chàng đẹp trai, lôi cuốn trong buổi tiệc. Anh chàng đẹp trai ấy lại nói với em vài câu, thế mà em đã nghĩ vớ vẩn rồi...”.

Cô ta dừng cảm tự cười nhạo mình như vậy khiến Phong Bính Thần nghe mà không nhịn được cười.

Eva im lặng một lúc rồi hỏi: “Anh thích cô gái hôm đó...”.

“Hả?”.

“Đừng giả vờ nữa! Anh kéo tay cô ta không rời, tán tỉnh cô ta...”.

“Em hiểu lầm rồi!”. Phong Bính Thần lại cười: “Anh và cô ấy quả thực đã gặp nhau. Chỉ là cô ấy không nhớ thôi”.

“Thật sao?”. Eva tỏ vẻ nghi ngờ.

Phong Bính Thần cười và nói: “Không còn nhiều thời gian nữa, mau thay quần áo đi. Hôm nay tâm trạng của anh rất tốt, có thể sẽ suy nghĩ đến việc đưa em ra sân bay...”.

“Ồ, cảm ơn lòng tốt của anh”. Eva hét lên một cách khoa trương: “Nhưng em vẫn chưa đến nỗi như thế đâu. Chỉ cần em muốn, bất cứ lúc nào cũng có một đám người tranh nhau đưa em ra sân bay”.

Nói rồi cô ta quán chẵn đi ra ngoài.

Phong Bính Thần bật cười, gọi với theo sau: “Anh hoàn toàn tin em có sức hút đó”.

Eva đang tức giận, dĩ nhiên sẽ không bận tâm.

Phong Bính Thần mỉm cười lắc đầu, quay lại nhìn căn phòng, bấm chuông dẫn dò quản gia mười phút sau vào phòng dọn dẹp. Sau đó lại căn dặn sau này nghiêm cấm những người phụ nữ không liên quan vào phòng ngủ của mình.

Sau đó anh cởi chiếc áo len mỏng trên người, mở tủ quần áo, chọn một chiếc áo sơ mi màu trắng ngà trong đồng quần áo sặc sỡ rồi lại sang chiếc tủ bên cạnh, chọn một chiếc áo len màu xanh lam cổ chữ V. Sau khi mặc xong anh soi gương, thay giày da, lấy ví và điện thoại rồi đi ra ngoài.

Anh không giống với những người đàn ông bình thường.

Trong tủ quần áo của những người đàn ông bình thường phần lớn chỉ có ba màu đen, trắng, xám. Nhưng anh thích các loại màu sắc. Nói theo cách của một nhà văn nữ thì anh luôn luôn thèm khát màu sắc. Hơn nữa anh có một phong

thái ngút trời, tất cả các trang phục nhiều màu sắc đều hợp với anh. Khí chất này dường như đã hiện hữu ngay từ khi anh sinh ra.

Anh chỉ ở thành phố Thánh Anh một thời gian ngắn. Khách sạn tặng anh chiếc xe rất sang trọng nhưng anh không dùng. Thỉnh thoảng lái chiếc Porsche của Phương Quân Hạo. Bình thường khi cần đi đâu thì anh đi bằng các phương tiện giao thông bình thường. Nhưng anh luôn đặc biệt hơn mọi người. Khi anh đi trên đường, người ta sẽ không kìm được mà liếc nhìn anh. Cuộc sống của anh giống như những gì anh nói, có tiền, đầu tư một chút tùy theo sở thích của mình, không cần phải làm việc vất vả, vô cùng nhàn hạ.

Anh gọi điện cho Phương Quân Hạo, hỏi rõ địa chỉ studio, chuẩn bị đến thưởng thức những bức hình của anh ta. Dĩ nhiên Phương Quân Hạo biết không phải anh bạn của mình đến để xem mình chụp ảnh mà đến với mục đích khác.

Sau khi cúp máy, Phương Quân Hạo không kìm được lại ngắm nghía cô gái tóc ngắn cao gầy kia.

Cô ta mặc chiếc quần bò ống đứng và chiếc áo sơ mi màu hồng phấn, khoác chiếc áo khoác lửng, không đeo hoa tai, lắc tay hay nhẫn. Bắt đầu từ lúc bước vào studio là bắt tay chuyên đạo cụ theo yêu cầu rồi giúp giơ đèn, không hề có một chút kiêu căng của những cô gái trong làng thời trang. Đôi mắt của cô ta rất sáng, con ngươi đen nhánh. Anh đã chụp ảnh rất nhiều người nổi tiếng nhưng không có người nào có đôi mắt sáng ngời như thế. Thỉnh thoảng liếc qua giống như chiếc đèn pha cỡ nhỏ.

Anh nghĩ, chắc chắn là Bính Thần đã bị cuốn hút bởi đôi mắt này.

Thuần Khiết thấy anh ta nghe điện thoại xong cứ nhìn mình mãi, liền cười và hỏi: “Mặt tôi dính gì sao?”.

Phương Quân Hạo mỉm cười: “Không”.

Thuần Khiết chỉ tay vào phòng hóa trang và nói: “Vậy tôi đi vào trong xem xong chưa”.

Phương Quân Hạo gật đầu.

Thuần Khiết nhẹ nhàng mở cửa phòng hóa trang. Chỉ thấy Tiêu Ưc Sơn đã làm tóc xong, thợ trang điểm đang trang điểm cho anh ta. Thợ làm tóc và trợ lý yên lặng ngồi trên ghế sofa nhìn anh ta.

Anh ta bật tắt năm năm rồi lại tái xuất, đã không còn là chàng trai trẻ trung năm ấy. Những từ máu chót mà người tạo hình đã định vị lại cho anh ta là chín chắn, trầm tĩnh, gợi cảm. Anh ta đã không còn là ca sĩ thần tượng năm xưa.

Bây giờ, viền râu mờ mờ của anh ta, dáng vẻ có chút u buồn, đôi mắt trầm tĩnh không những có thể hút hồn vô số thiếu nữ, chỉ e là ngay cả những phụ nữ đã có gia đình cũng khó mà thoát được.

Đợi đến khi anh ta trang điểm xong, bước ra studio, mọi người đều trầm trồ khen ngợi. Lisa và Thuần Khiết cũng nhìn không chớp mắt. Lúc chụp hình, anh ta phối hợp một cách đáng ngạc nhiên, việc trò chuyện cũng thuận lợi hơn so với tin đồn rất nhiều. Không biết là vị thần thời gian vĩ đại đã phát huy tác dụng hay là những bài báo trước đây là bịa đặt. Tóm lại anh ta tỏ ra rất thân thiện và phối hợp vô cùng nhịp nhàng.

Thuần Khiết không biết nhiều về nhiếp ảnh, chỉ đứng cạnh làm vài việc theo yêu cầu, nhân tiện thưởng thức tạo hình của mỹ nam.

Lúc chuyển cảnh, Tiêu Úc Sơn nói với cô: “Nếu không phải đôi mắt này thì mình không nhận ra cậu. Mình còn nhớ hồi ấy cậu béo tròn, tóc như vỏ dưa hấu, che hết cả đầu...”.

Thuần Khiết bị anh ta nói đến nỗi cảm thấy xấu hổ, mỉm cười ngượng ngùng: “Cậu cũng thay đổi rất nhiều”.

“Thật sao?”.

“Đúng vậy, trước đây cậu lúc nào cũng tỏ vẻ khó gần, bây giờ thì thân thiện hơn nhiều rồi”.

Anh ta nhếch mép gượng cười: “Tuổi tác ngày càng cao, cuộc sống có nhiều thay đổi nên suy nghĩ cũng khác”.

Thuần Khiết thấy giọng điệu anh ta có chút muộn phiền, bồng chốc không biết nói gì.

Phương Quân Hạo gọi anh ta vào chụp hình.

Đợi đến khi chụp xong đã là sáu giờ chiều.

Lisa đề nghị mọi người cùng đi ăn tối. Cô ấy vô cùng mong đợi sự đồng ý của Tiêu Úc Sơn. Nhưng ngày mai anh ta phải bay sang Nhật nên đã từ chối khéo, tỏ ý sau khi quay về sẽ liên lạc.

Dĩ nhiên khi nói câu nói ấy, người anh ta nhìn là Thuần Khiết.

Phương Quân Hạo thu dọn máy móc, cuối cùng mới nhớ tới Phong Bính Thần, thế nên gọi điện thoại hỏi. Kết quả là Phong đại thiếu gia nói anh ta bị lạc đường, đi vào chợ hoa, sau đó phấn khích đi dạo quanh chợ một vòng. Phương Quân Hạo không biết nói gì.

Công việc của Lisa có thể hoàn thành thuận lợi như vậy là nhờ có sự giúp đỡ của Phương Quân Hạo. Anh ta là nhiếp ảnh gia nổi tiếng thế giới, vậy mà lại chịu chụp ảnh cho tạp chí của họ, đúng là vô cùng vinh dự. Ngày mai đi làm, chắc chắn chuyện này sẽ gây chấn động cả phòng. Chỉ nghĩ thôi cô đã thấy vô cùng phấn khích. Vì thế cho dù thế nào cũng phải mời anh ta ăn bữa cơm này.

Cô gọi điện đặt chỗ ở khách sạn. Sau đó Phương Quân Hạo lái xe đưa hai người họ đi đón Phong Bính Thần.

Từ xa đã nhìn thấy Phong Bính Thần xách một lồng chim đứng trước cổng chợ.

Thuần Khiết cảm thấy rất khập khiễng. Trong ấn tượng của cô, từ trước tới nay tạo hình này đều là đặc quyền của các bậc lão gia, không hợp với một quý công tử như anh ta. Nhưng cô cũng không hề cảm thấy bất ngờ, ngược lại còn nhớ tới một bài thơ mà mình đã đọc ở đâu đó, tên là “Người đàn ông xách lồng chim”. Hình như có một câu là con chim gì đó hót trong lồng tình yêu.

Đợi đến khi chiếc xe dừng lại trước mặt anh ta, cô mới nhìn rõ con chim ấy rất đẹp, khiến cô nhớ tới câu thơ “thúy vũ hoàng sam”. Phương Quân Hạo trêu chọc anh ta: “Nhìn cậu xách lồng chim càng giống con nhà quyền quý”.

Phong Bính Thần không bận tâm tới anh ta, ngồi lên xe rồi quay lại chào hai cô gái.

Lisa nhìn con chim với ánh mắt vô cùng thích thú. Phong Bính Thần liền đưa lồng chim cho cô ấy.

“Đẹp quá! Cậu nhìn này mỏ của nó màu đỏ, lông trên người không giống nhau...”. Lisa cầm lồng chim rồi bảo Thuần Khiết cùng nhìn.

“Đây là chim gì?”. Thuần Khiết hỏi.

“Chim tương tự”. Phong Bính Thần quay lại mỉm cười với cô. Thuần Khiết cảm thấy ánh mắt của anh ta thật sự rất có sức hút, liền quay sang nhìn con chim: “Thì ra đây là chim tương tự, quả thực rất đáng yêu”.

“Tặng cô”.

“Hả...”.

Thuần Khiết sững sờ.

Cô thấy người ta tặng những con vật nuôi như chó hay mèo, chưa thấy ai tặng chim bao giờ. Hơn nữa cô không biết gì về chim, chắc chắn là không nuôi được. Cô gượng cười rồi nói: “Tôi hoàn toàn không biết gì về cách chăm sóc chim cả, e rằng không gánh vác được trọng trách to lớn này. Mặc dù nó là một chú chim nhỏ, nhưng suy cho cùng cũng là một sinh mạng...”.

Cô vẫn chưa nói hết câu, Phương Quân Hạo đã cười ha ha.

Lisa đấm mạnh vào vai cô rồi nói: “Cái này rất đơn giản. Cậu lên mạng tra cách chăm sóc. Hàng sáng cho nó ăn...”.

Thuần Khiết lập tức quay sang phía cô ấy: “Hay là cậu mang về nuôi đi?”.

Lisa cười gượng: “Tiếc là không phải tặng mình”. Cô ấy nói rồi giẫm một cái thật mạnh vào chân Thuần Khiết.

Thuần Khiết hăm hứ một tiếng: “Ừ, được thôi, mình nghĩ mình có thể thử xem sao...”.

Nghĩ đến việc Phong Bính Thần đã giúp mình nhiều như vậy, cho dù bây giờ anh ta tặng cô tai họa thì cô cũng phải chấp nhận.

Phong Bính Thần đưa cho cô một gói thức ăn, mỉm cười và nói: “Không biết cô có thể hỏi tôi”.

Thuần Khiết không biết nói gì.

Thế là tối hôm ấy căn phòng của cô có thêm một con chim tương tự

Mặc dù đã rất mệt nhưng cô vẫn không ngủ được. Cô ngồi trước máy tính, mở trang web tìm kiếm rồi gõ hai cái tên Eva và Chage nhưng không tìm thấy gì. Bạn trai tin đồn của Eva quả là không ít, có ngôi sao, nhiếp ảnh gia, công tử nhà giàu. Nhưng không ai trong số họ tên là Chage. Cô lướt nhìn một lúc, cuối cùng ném chuột đi, tự cười chế nhạo. Không biết mình bị làm sao mà lại đi tìm kiếm tư liệu về một người xa lạ.

Cô leo lên giường mà vẫn không ngủ được. Nửa tiếng sau, cô không kìm được đập tung chăn, đi ra giá sách lấy cuốn triết học luận về linh hồn của một tác giả Ả Rập nào đó rồi ngồi đọc dưới chiếc đèn trên đầu giường. Đọc được một lúc, cuối cùng đã thấy buồn ngủ.

Chú thích:

(1) Vì chim trống và chim mái rất chung thủy nên người xưa gọi là chim tương tư. Chúng còn có biệt danh là Hồng Chủ Ngọc, Hồng Chủ Lục Quan Âm, Liên Điều. Người phương Tây gọi chúng là chim tình yêu. Chúng thuộc bộ Sẻ, họ Họa mi. Khu vực cư trú của chúng trải rộng từ lưu vực sông Trường Giang đến Giang Nam.